

До Київського апеляційного адміністративного суду

третьої особи Олійника Дмитра Вячеславовича,

*на апеляційні скарги КМДА і ПАТ «Київводоканал»
у справі адміністративної юрисдикції № 2а-9480/11/2670
(суддя Шостак О. О.)*

**ЗАПЕРЕЧЕННЯ
(в порядку ст. 191 КАС)**

Апелянти не погоджуються з визнанням нечинними з моменту видання розпоряджень Київської міської державної адміністрації:

№ 857 від 31 травня 2011 р. «Про встановлення тарифів на теплову енергію та встановлення тарифів на комунальні послуги з централізованого опалення і постачання гарячої води виконавцям цих послуг усіх форм власності для здійснення розрахунків з населенням» (зареєстровано № 20/879 від 06.06.2011 р.);

№ 858 від 31 травня 2011 р. «Про встановлення тарифів на комунальні послуги з централізованого постачання холодної води і водовідведення холодної та гарячої води виконавцям цих послуг усіх форм власності для проведення розрахунків з населенням та тарифів на послуги з централізованого водопостачання та водовідведення» (зареєстровано № 22/881 від 06.06.2011 р.).

25.08.2011 р. мною у справу були подані письмові пояснення, якими спростовуються доводи скарг про видання оскаржуваних розпоряджень КМДА, як виконавчим органом Київської міської ради.

У матеріалах справи відсутні докази утворення Київрадою VI скликання власного виконавчого органу, нібито від імені якого видані оскаржувані розпорядження. Таких доказів бути і не може, бо відповідне рішення органу місцевого самоврядування нового скликання (відповідно до положень ч. 1 ст. 51 Закону України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні», ст. 10 Закону України № 401-XIV «Про столицю України - місто-герой Київ», ст. 25 Статуту територіальної громади міста Києва, затвердженого рішенням Київської міської ради від 28 березня 2002 р. N 371/1805 (із змінами та доповненнями, внесеними рішенням Київради від 19 грудня 2002 р. N 154/314, рішенням Київради від 27 лютого 2003 р. N 263/423), зареєстрованим наказом Міністерства юстиції України від 2 лютого 2005 р. N 14/5) взагалі відсутнє.

Рішення Київради XXVI скликання № 28/28 від 20.06.2002 р. «Про утворення виконавчого органу Київської міської ради та затвердження його структури і загальної чисельності» ніякого відношення до утворення виконавчого органу Київради VI скликання немає, оскільки про обрання останньої було оголошено міською виборчою комісією на пленарному засіданні I сесії VI скликання Київради 03.06.2008 р.:

http://kmr.gov.ua/decrees_sten.asp?id=7098

Відповідно до ч. 1 ст. КАС суд не бере до розгляду докази, які не стосуються предмету доказування.

Крім того, апелянтами не надано жодного доказу делегування КМДА від Київської міської ради VI скликання бодай-якихось повноважень.

Не відповідає дійсності твердження апеляції, що єдиною формою актів виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) є розпорядження. Вказане ні тільки суперечить положенням ч. 6 ст. 59 Закону України № 280/97-ВР, але й спростовується наступним. Так, Колегією виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) було прийнято рішення № 71 від

28.09.2007 р., затверджене головою Колегії, Київським міським головою Черновецьким Л. М. щодо Концепції розвитку КП ГІОЦ (надається).

Регламент КМДА, затверджений розпорядженням № 1970 від 29.10.2002 р. не оприлюднювався і не був зареєстрований територіальним органом юстиції, а тому відповідно до ст. 57 Конституції є нечинним і таким, що не підлягає застосуванню.

Розпорядженням КМДА № 185 від 11.02.2011 р. (так само не оприлюдненим і зареєстрованим територіальним органом юстиції) були внесені зміни до РКМДА № 1970 від 29.10.2002 р. шляхом викладення останнього в новій редакції. Пунктом 39 Регламенту передбачено, що розпорядження КМДА видаються у межах повноважень, визначених законодавством України. Одночасно пунктом 18 Регламенту передбачено, що підставою для видання відповідного розпорядження є Рішення Колегії, за підписом його голови.

Жодні рішення Колегії, що передували видачі оспорюваних по справі розпоряджень КМДА у матеріалах справи відсутні, що свідчить про їх одноосібне прийняття головою КМДА Поповим О. П., а не виконавчим органом Київради.

Доводи апелянтів зводяться до того, що судом першої інстанції нібито не були розмежовані повноваження Нацкомпослуг, НКРЕ (яке виконувало повноваження Нацкомпослуг) та органу місцевого самоврядування. Ці доводи побудовані виключно на неправильному і спотвореному розумінні апелянтами норм законодавства, яке було чинним на момент видання оспорюваних розпоряджень.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 7 Закону України № 1875-IV до повноважень органів місцевого самоврядування у сфері житлово-комунальних послуг належить встановлення цін/тарифів на житлово-комунальні послуги відповідно до закону.

Відповідно до ч. 2 ст. 31 цього ж Закону № 1875-IV виконавці/виробники здійснюють розрахунки економічно обґрунтованих витрат на виробництво (надання) житлово-комунальних послуг і подають їх органам, уповноваженим здійснювати встановлення тарифів.

ПАТ «Київводоканал» і ПАТ «Київенерго» не є виробниками, а відповідно не можуть бути виконавцями послуг для населення (ч. 3 ст. 19 Закону № 1875-IV). Дані обставини встановлені як рішеннями господарських судів по справі № 41/275 (41/276, 41/277, 41/278, 41/279) за позовом ВАТ «Київводоканал» до АЕК «Київенерго», так і постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. по справі № 2а-1405/06 з ухвалою АС м. Києва від 22.01.2007 р., ухвалою ВАСУ від 29.04.2010 р. (щодо відсутності виконавців послуг у м. Києві, для яких оскаржуваними розпорядженнями встановлені тарифи).

Відповідно до ч. 1 ст. 72 КАС дані обставини не підлягають повторному доведенню в інших справах.

Частиною 3 ст. 31 Закону № 1875-IV визначено, що при встановленні цін/тарифів на послуги, які виробляються суб'єктами природних монополій, регулювання діяльності яких здійснюється Національною комісією регулювання ринку комунальних послуг України та Національною комісією регулювання електроенергетики України відповідно до законодавства, повноваження органів місцевого самоврядування поширюються виключно на тариф (складову тарифу), який (яка) не підлягає встановленню Національною комісією регулювання ринку комунальних послуг України.

Вищевказаними судовими рішеннями встановлено, що ПАТ «Київводоканал» і ПАТ «Київенерго», які є суб'єктами природних монополій, але при цьому не є виробниками послуг і, відповідно, не можуть бути їх виконавцями. Таким чином, жодних повноважень у органів місцевого самоврядування на встановлення тарифів (складових тарифів) щодо цих підприємств немає, оскільки вони не є виконавцями послуг для населення.

Наведене є підставою для відхилення апеляційних скарг, як надуманих і необґрунтованих. **Додатки:** на 4 арк.